

príslušníku štátu, ktorý po dosaženej svéprávnosti po 10 let pred podaním žiadosti o právo domovské dobrovolne nepretržite v obci býval, aj predpis § 9, odst. 3, že za prijatie do sväzku, ktoré sa stane na základe §§ 2—4 tohoto zákona, nesmie sa poplatok vyberať.

Keď je ale nesporno, že u sf-la dl'a § 2 cit. zák. 222 ex 1896 nastal nárok na prijatie do sväzku obce Bratislava viac než desaťročným dobrovoľným a nepretržitým pobytom po dosaženej svéprávnosti, nemôže obec Bratislava dňa 23-ho apríla 1921, keď už platil ústavný zákon č. 236 ex 1920 sb. z. a n., urobiť závislým prijatie na poplatku za toto prijatie, nakoľko posledný odstavec cit. § 9 zapovedá vyberanie poplatku v tomto prípade zo strany obce.

Keď tedy žal. úrad urobil prijatie sf-la do sväzu obce Bratislavy vychádzajúc z predpokladu, že obec má povinnosť žiadateľ'a prijať do sväzu — závislým na poplatku, jednal nezákonite a bolo preto napadnuté rozhodnutie zrušeno dl'a § 7 zák. o ss.

Č. 1658.

Státní občanství: * Zák. čl. L z r. 1879 nezakládá právního nároku na udělení státního občanství.

(Nález ze dne 15. listopadu 1922 č. 16.017.)

Věc: Desiedr G. v M. (adv. Dr. J. Vohryzek z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádostí dne 10. listopadu 1921 k županskému úřadu v Mukačevě podanou domáhal se stěžovatel, v Tolči v Maďarsku narozený, obchodní příručí v Mukačevě, do Tolči příslušný, udělení státního občanství čsl. republiky, vykážav, že město Mukačevo slíbilo přijati ho do obecního svazku pro případ nabytí zdejšího státního občanství.

Nař. rozhodnutím žal. úřad žádosti té nevyhověl.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss bezdůvodnou.

St-l ani netvrdí a ani ze správních spisů nevychází na jevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že je zde některý z případů uvedených v §§ 1, 4 a 9 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 sb. z. a n. Z vlastního přednesení st-lova je patrné, že jde o osobu nemající dosud domovské příslušnosti v obci ležící na území čsl. republiky a požívající dosud státního občanství maďarského. Jde tudíž o obyčejné udělení zdejšího státního občanství cizinci, jež posuzovati jest, jak st-l sám uznává, po rozumu § 3 cit. zákona podle předpisu zák. čl. L. z r. 1879.

St-l se však mylí, má-li za to, že ustanovení tohoto zák. článku zakládají mu právní nárok na udělení státního občanství. Jak z doslovu § 8 cit. zák. článku patrné, stanoví se v něm pouze podmínky, za kterých cizinec vůbec může nabýti zdejšího státního občanství, aniž však předpis ten obsahuje ustanovení, že v případě splnění oněch podmínek státní občanství mu uděleno býti musí. Naopak znění § 11 nasvědčuje tomu, že i když všechny ty podmínky jsou splněny, je zůstaveno příslušnému orgánu, zda žádosti vyhová, čili nic.

Nezakládá-li však citovaná zákonná norma st-li právního nároku na udělení státního občanství, nelze v tom, že jeho žádosti vyhověno

nebylo, spatřovati zásah do jeho subjektivního práva, i když úřad straně nesdělil, jakými úvahami při svém rozhodování se dal vésti a bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 1659.

Váleční poškození: Invalidní důchod podle zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. lze požadovati nejdříve od 1. května 1920, — K podmínkám nároku na tento důchod.

(Nález ze dne 15. listopadu 1922 č. 16.788.)

Věc: Otto Ž. v Z. proti ministerstvu sociální péče v Praze o invalidní důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím odepřen byl st-li nárok na důchod invalidní ve smyslu zákona z 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. z důvodu, že příjem jeho v r. 1919, který byl vzat za základ pro předepsání daně z příjmu na r. 1920, činil 23.618 Kč, a je tedy větší nežli součet příjmové hranice, jež dle §§ 2 a 3 cit. zákona činí 5.200 Kč, a důchodu, jenž by st-li jako 25% invalidovi dle § 8 zák. příslušel částkou 540 Kč.

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí namítá jedině, že jde o invalidní důchod za r. 1919 a že proto rozhodné jsou pro posouzení oprávněnosti nároku příjmy st-lovy docílené v r. 1918, nikoli v r. 1919, roku 1918 že pak činil čistý výtěžek jeho obchodu toliko 5.067 Kč 43 h a nedosahoval příjmové hranice 5.200 Kč stanovené v § 2 zákona.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Zákon z 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n., jímž válečným poškozen-cům poskytnut nárok na požitky ze státní pokladny, nabyl dle svého § 45 účinnosti dnem 1. května 1920. Podle § 30 důchody, na něž nárok je dán již v době, kdy zákon nabude účinnosti, přísluší od tohoto dne. Může tedy invalida požadovati důchod nejdříve od 1. května 1920 a nikoli za dobu dřívější. Pokud tedy stížnost domáhá se přiznání důchodu dle cit. zákona také za r. 1919, je již z tohoto důvodu neoprávněna.

Podle § 2 cit. zákona přísluší válečnému poškození nárok na požitky tímto zákonem normované jenom tehdy, jestliže »roční příjem« jeho nepřesahuje hranici tam uvedenou. Podle vládní nařízení ze 4. května 1920 č. 346 sb. z. a n., čl. I. k § 2, dlužno »příjem« rozuměti příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, při čemž rozhodujícím jest příjem docílený v kalendářním roce předcházejícím rok, v němž se jedná o přiznání důchodu dle § 30 zákona. Ježto v daném případě jednalo se o přiznání důchodu — jak dovoďeno shora — za dobu nejdříve od 1. května 1920, byl dle toho rozhodným příjem docílený v r. 1919 a tvořící základ pro vyměření daně z příjmu na r. 1920. Příjem ten zjištěn byl ve smyslu § 2 cit. vládní nař. dotazem u příslušné berní správy částkou 23.618 Kč. Proti tomuto zjištění strana ve stížnosti ničeho nenamítá. Ježto však tento příjem nesporně přesahuje příjmovou hranici stanovenou v § 2 zákona, nemůže st-li na důchod invalidní činiti nárok.

Je proto stížnost jeho bezdůvodná.